

о, честъ и слава на томува —
тукъ, който свойтъ кости погребѣ!
Левенти паднали, въ кръвъ облѣни,
лежатъ, заспали непробуденъ сънь,
и турцитѣ отъ жертви разрѣдени,
въ атаки бѣсни впушатъ се отвънъ.
Уви, напраздно! Че не се разбиватъ
борцитѣ на поробения кѣтъ;
единъ стремежъ сърдцата имъ упива:
врага народенъ тѣ да разгромятъ!
Но, тежка участь тѣхъ ги сполетява:
Попъ Харитонъ, любимиятъ юнакъ,
отъ взривъ барутенъ ослѣпява
и пада предъ очи му вѣченъ мракъ!
Килията срѣдъ пламъци изгаря,
нешастията всѣки мигъ растатъ,
и Бачо Киро, на шегата царя,
и той се сепва, виждайки смъртта.
Пармаковъ, младиятъ имъ новъ во-
датель,
подканва ги съсъ речъ къмъ мж-
жество
да бранятъ лѣвски святата обителъ,
че тя за тѣхъ е като божество!
А Бачо Киро съ думи ободрява
героитѣ. Тече и кръвъ—рѣки,
и боятъ още по-ужасенъ става,
прииждатъ гжсти вражески войски.
Орждия съ турцитѣ пристигатъ,
отъ всѣки камѣкъ огньтъ фучи,
на хиляднитѣ прѣснати вериги
гласътъ злокобенъ отдалечъ ечи.

*

Фазълъ-паша, водачътъ на войскитѣ,
разбралъ, че много жертви щедаде,—
писмо-молба изпраща отъ скалитѣ:
Пармаковъ съ всички да се предаде.

— О, не! — отправя отговоръ Пар-
маковъ,
ний живи нѣма да се предадемъ!
Безъ трупове не счупватъ се окови,—
решени сме за правда да умремъ!
Но, знайте вий, тирани вѣроломни,
че никой въ робство вѣчно не живѣй:
надъ коститѣ на четницитѣ скромни
на свободата слънцето ще грѣй!
Отново пакъ борбата закипява,
гъмжатъ войски отъ всичкитѣ страни;
Фазълъ-паша тогава се решава
да срине манастирскитѣ стени.
Летятъ куршуми, въ манастира па-
датъ,
и двата топа съ трѣсѣщи реватъ.
Стени и покривъ срутватъ се въ
грамада,
и пламъци отведѣ рушатъ зида.
Какво да правятъ живитѣ герои?
Не, нѣма, нѣма да се предадатъ!
Съсъ щурмъ ще минатъ горскитѣ
усои,
или пакъ всички славно ще измратъ!
Владѣе нощъ страхотна и тжовна,
надъ тѣхъ се лѣе дѣждъ, проливенъ
дѣждъ;
отведѣ се сипе огнено олово,
безчетъ куршуми свирятъ наведнѣжъ.
Отъ манастира нѣма нито поменъ,
и пепелъта надъ мъртвитѣ тежи,
и като джбъ отъ вѣтъра съборенъ
Попъ Харитонъ съсѣченъ тамъ лежи!
А живитѣ съсъ пушки и тояги
пресичатъ неприятелския пѣтъ
и трѣгватъ тѣ немили и недраги.
прокудени отъ башиния кѣтъ...

Ненчо Савовъ.

ПРЕДПРОЛѢТЪ

Ей, разгърна се земята
свѣтла, топла, неогледна —
на върха на планината
блесна прѣспата последна.
Лази следъ плуга стоманенъ
димъ отъ орницата плодна.

Пѣстри угари и ниви
се изпълниха съ орачи.
Мирно волчетата сиви
предъ браздитѣ черни крачатъ.
Пѣе нейниятъ стопанинъ
пѣсенъ крепка и свободна.

Борисъ Василевъ.